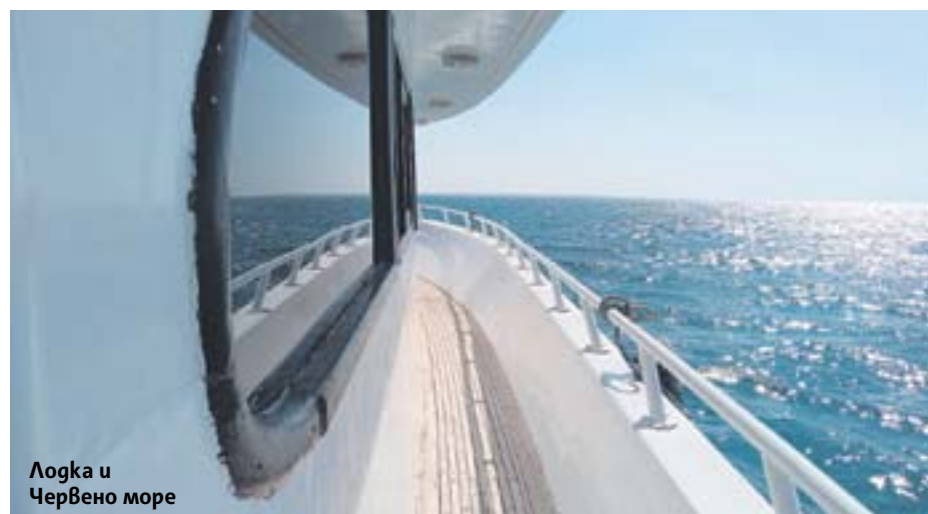

Храмът на Хатшепсут

В Египет туристът...

Лодка и Червено море

31→ къде и веднага поражда въпроса за заплатите. Средната заплата е около 200 долара, но обикновено тези пари стигат за храна и живот, обясняват екскурзоводите.

Задължителна спирка в Кайро е музеят. Той изглежда като вехт братовчед на световните съкровищници - с олющени шкафове, оскъдени табели и тясно пространство, в което артефактите са сякаш изсипани без ред и мисъл. И въпреки всичко това е изумителен. Колосалните скулптури на фараоните, изящните накити, изрисваните саркофази, масите за балсамация - околото се препълва и в един момент спира да възприема. Тук екскурзоводите буквално те улавят в информация и в един момент просто спират да слушат - оголвам си възприятията само за гледката. Спирам и със снимките - фотографите с телефон вече са безплатни, но повечето експонати са зад стъкло и това разглеждаме през кадри просто не е пълноценно.

Кайро толкова се е разраснал, че буквално е прелял до подножието на пирамидите. Нечистотите на града стигат буквално до входа - оградата опира до полуразрушена постройка за камили и старо автомобилно гробище, но вдигнеш ли глава напред, забравяш за всичко. За втори път идвам тук - и за втори

път губя равновесие, буквално.

До Хеопсовата пирамида ми се завива свят

и без да гледам нагоре. Тук изобико не ми хрумва дежурния въпрос как е построено това нещо - твърдо убедена съм, че пирамидите не се подчиняват на гравитацията, не са наше дело и са енергийни обекти. Може да ви звучи глупаво, но и аз самата се чувствам глупава и нелепа пред огромната стена. 170 000 тона варовикови каменни блокове. Никога не бих си ги представила така.

По-отдалече гледката спира дъха. Малко преди залез слънце е, остават броени минути до затварянето на обекта и имаме щастието и нещастие то да сме едни от последните туристи. Няколко долара бакшиш и все пак ни пускат във вътрешността на една от близките гробници. Тя не е изрисувана и е силно клаустрофобична - тесен тунел, спускащ се под голяма гъла дълбоко надолу към малко голо помещение. По същия начин може да се влезе и в Хеопсовата пирамида, но слизането е много по-дълго и тягостно, разказват преживели. Аз се чувствам като Индиана Джоунс и в малката гробница - агреналинт ми е напълно достатъчен.

След пот, пясъци и история - време за море. Екскурзиите с лодка в Червено море обикновено продължават целия ден и си струват вся-

ко евро или долар. От детски години съм повредена с рефрена „Е, е, е, еееее, е, е, е, и замирисва на море“ и миризмата и вълните ми липсват жестоко. От брега на великолепния Sheraton Soma Bay Червено море ми се струва изкуствено укротено в залива и някак омаломощено, но на борда на лодката Great нещата си идват на мястото. Има магия и много свобода в слънцето, вятъра и водата - чувствам се сякаш цял живот съм живяла на борда. Това усещане, разбира се, е измамно и в края на деня ще си мечтая за бряг, но едно по едно - първо при рибите.

Червено море е много, много живо

и е достатъчно да си потопиш главата за секунда с шнорхела в близост до рифа. Коралови рифове има по цялото крайбрежие и от срещата с Немо и Дорис (по анимацията на „Дисни“) те делят няколко метра. Водата в началото на пролетта трудно може да се определи като топла, но агреналинт те изстрелва и изобико не чувстваш струг. Дорис замалко буквално да я пипна, добре, че тя нищо не помни. За любители на подводното снимане тук просто е рай. Наблюдаваме го от прозорциите на лодката с прозрачно дъно - свят от корали, водорасли и хиляди рибки, в който ние сме напращници. Миниатюрни и бляскави като станиолчета, чернобели и дръжелобни

като зебри, лениви като змиорки - рибките са навсякъде, а децата на борда са буквално полудели. На дъното на лодката, която газу дълбоко, разбирам колко лековерно съм подподала към обяда. Люшката се навсякъде с всяка клетка и съжалявам за всяка хапка в стомаха си.

На сушата балансът се възстановява за минути, но до следващия ден - до паркинга с АТВ-та за пустинното сафари. Това е друга традиционна екскурзия в туристическите пакети и ако обичате да карате, изживяването е страшно. В началото има шок, а после машината увлича и започваш да се чувстваш сраснат с нея. Пространството изглежда безкрайно и сякаш наистина си тръгнал на мисия из него. Всички сме пълно увити в шалове заради праха и слънцето, с големи очила, и отново изглеждаме глупави и щастливи. Тук се предлагат и фото и видео сесии, а екскурзията е комбинирана и с джип сафари до селище на бедуини. На мен ми е тъжно, че хората тук са много бедни и случващото напомня на цирк, но за тях туризмът освен напаст е и прехрана.

Качването на камила не прилича на нищо друго на света - вече съм го правила и пропускам, но най-сложният момент е да не се прекатуриш през главата ѝ при слизане. При качване нещата не са така екстремни. Камилите миришат, плюят и са инатливи, но са незаменими сред пясъците. Местният фолклор приравнява красивата и образована жена на 15 камили, средната по хубост се мери със 7-8 животни, а грозноватите - по 3. Поне такава е приказката за туристите. Пропускаме нощната програма с бели денс, дервиши и ядене под звездите, защото нас следващия ден ни чака друго чудо - храмовият комплекс Карнак в близост до Луксор и Долината на царете.

След пирамидите може да си мислите, че нищо не може да ви изненада, но не бързайте - не сте видели

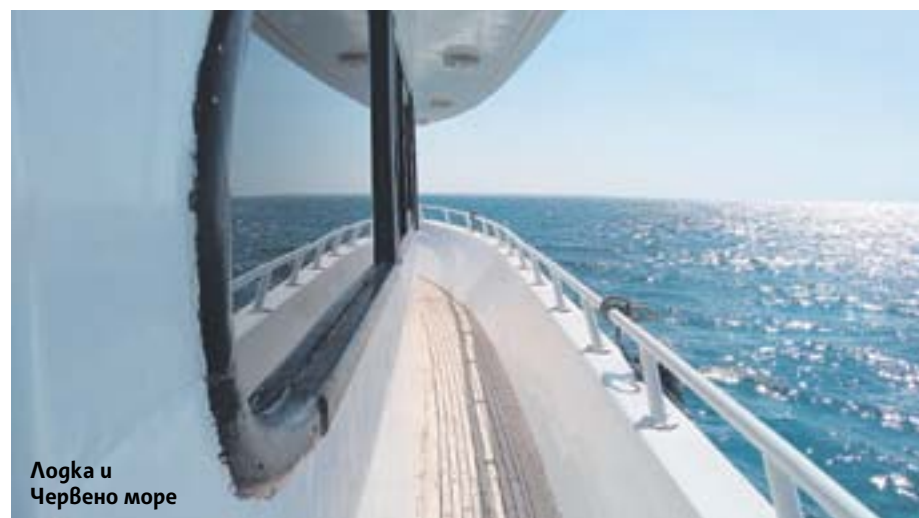
Карнак, духовното сърце на гревна Тува

Все съм виждала колони, но това тук е нещо огромно. На няколко пъти питам екскурзовода защо им са трябвали всички тези наблъскани една до друга колони - обяснението, че държат покрива, не ми е достатъчно. Покривът е бил плосък и на няколко нива, като разликата във височината на огромните колони е използвана за вкарването на светлина в комплекса. Лесно е да си го представиш - отделни части от комплекса са много запазени, но мащабите са огромни и отново ми се струва, че не са предназначени за хора. Тук не издържаме - и на гледката, и на жегата, и сядаме на кафе покрай езерото на комплекса. Нивото му, разказва екскурзоводът, било показателно за определянето на данъците през Новото царство - ако има вода и годината ще е добра, данъците са по-високи, ако е суша - таксите падат. В този наниз от чудеса завършваме пътуването с храма на Хатшепсут - първата жена фараон, управлявала в мир цели 21 години и дала началото на големи строежи. Погребалният храм на Хатшепсут е вграден в скалите на Дейр ел-Бахри и изглежда и непристъпен, и приласкаващ. Като голямата жена, одобрила плана за изграждането на собствения си храм.

Храмът на Хатшепсут

В Египет туристът...

Лодка и Червено море

31→ къде и веднага поражда въпроса за заплатите. Средната заплата е около 200 долара, но обикновено тези пари стигат за храна и живот, обясняват екскурзоводите.

Задължителна спирка в Кайро е музеят. Той изглежда като вехт братовчед на световните съкровищници - с олющени шкафове, оскъдени табели и тясно пространство, в което артефактите са сякаш изсипани без ред и мисъл. И въпреки всичко това е изумителен. Колосалните скулптури на фараоните, изящните накити, изрисваните саркофази, масите за балсамация - околото се препълва и в един момент спира да възприема. Тук екскурзоводите буквално те улавят в информация и в един момент просто спират да слушат - оголвам си възприятията само за гледката. Спирам и със снимките - фотографите с телефон вече са безплатни, но повечето експонати са зад стъкло и това разглеждаме през кадри просто не е пълноценно.

Кайро толкова се е разраснал, че буквално е прелял до подножието на пирамидите. Нечистотите на града стигат буквално до входа - оградата опира до полуразрушена постройка за камили и старо автомобилно гробище, но вдигнеш ли глава напред, забравяш за всичко. За втори път идвам тук - и за втори

път губя равновесие, буквално.

До Хеопсовата пирамида ми се завива свят

и без да гледам нагоре. Тук изобико не ми хрумва дежурния въпрос как е построено това нещо - твърдо убедена съм, че пирамидите не се подчиняват на гравитацията, не са наше дело и са енергийни обекти. Може да ви звучи глупаво, но и аз самата се чувствам глупава и нелепа пред огромната стена. 170 000 тона варовикови каменни блокове. Никога не бих си ги представила така.

По-отдалече гледката спира дъха. Малко преди залез слънце е, остават броени минути до затварянето на обекта и имаме щастието и нещастие то да сме едни от последните туристи. Няколко долара бакшиш и все пак ни пускат във вътрешността на една от близките гробници. Тя не е изрисувана и е силно клаустрофобична - тесен тунел, спускащ се под голяма гъла дълбоко надолу към малко голо помещение. По същия начин може да се влезе и в Хеопсовата пирамида, но слизането е много по-дълго и тягостно, разказват преживели. Аз се чувствам като Индиана Джоунс и в малката гробница - агреналинт ми е напълно достатъчен.

След пот, пясъци и история - време за море. Екскурзиите с лодка в Червено море обикновено продължават целия ден и си струват вся-

Чартърни полети до Египет вече предлага туроператор „Емералд Травел“. Пакетите са със 7 нощувки, подробна информация за програмата и хотелите има на сайта на туроператора <https://emeraldbg.com/>.

Карнак, духовното сърце на гревна Тува

Все съм виждала колони, но това тук е нещо огромно. На няколко пъти питам екскурзовода защо им са трябвали всички тези наблъскани една до друга колони - обяснението, че държат покрива, не ми е достатъчно. Покривът е бил плосък и на няколко нива, като разликата във височината на огромните колони е използвана за вкарването на светлина в комплекса. Лесно е да си го представиш - отделни части от комплекса са много запазени, но мащабите са огромни и отново ми се струва, че не са предназначени за хора. Тук не издържаме - и на гледката, и на жегата, и сядаме на кафе покрай езерото на комплекса. Нивото му, разказва екскурзоводът, било показателно за определянето на данъците през Новото царство - ако има вода и годината ще е добра, данъците са по-високи, ако е суша - таксите падат. В този наниз от чудеса завършваме пътуването с храма на Хатшепсут - първата жена фараон, управлявала в мир цели 21 години и дала началото на големи строежи. Погребалният храм на Хатшепсут е вграден в скалите на Дейр ел-Бахри и изглежда и непристъпен, и приласкаващ. Като голямата жена, одобрила плана за изграждането на собствения си храм.

Червено море е много, много живо

и е достатъчно да си потопиш главата за секунда с шнорхела в близост до рифа. Коралови рифове има по цялото крайбрежие и от срещата с Немо и Дорис (по анимацията на „Дисни“) те делят няколко метра. Водата в началото на пролетта трудно може да се определи като топла, но агреналинт те изстрелва и изобико не чувстваш струг. Дорис замалко буквално да я пипна, добре, че тя нищо не помни. За любители на подводното снимане тук просто е рай. Наблюдаваме го от прозорциите на лодката с прозрачно дъно - свят от корали, водорасли и хиляди рибки, в който ние сме напращници. Миниатюрни и бляскави като станиолчета, чернобели и дръжелобни

като зебри, лениви като змиорки - рибките са навсякъде, а децата на борда са буквално полудели. На дъното на лодката, която газу дълбоко, разбирам колко лековерно съм подподала към обяда. Люшката се навсякъде с всяка клетка и съжалявам за всяка хапка в стомаха си.

На сушата балансът се възстановява за минути, но до следващия ден - до паркинга с АТВ-та за пустинното сафари. Това е друга традиционна екскурзия в туристическите пакети и ако обичате да карате, изживяването е страшно. В началото има шок, а после машината увлича и започваш да се чувстваш сраснат с нея. Пространството изглежда безкрайно и сякаш наистина си тръгнал на мисия из него. Всички сме пълно увити в шалове заради праха и слънцето, с големи очила, и отново изглеждаме глупави и щастливи. Тук се предлагат и фото и видео сесии, а екскурзията е комбинирана и с джип сафари до селище на бедуини. На мен ми е тъжно, че хората тук са много бедни и случващото напомня на цирк, но за тях туризмът освен напаст е и прехрана.

Качването на камила не прилича на нищо друго на света - вече съм го правила и пропускам, но най-сложният момент е да не се прекатуриш през главата ѝ при слизане. При качване нещата не са така екстремни. Камилите миришат, плюят и са инатливи, но са незаменими сред пясъците. Местният фолклор приравнява красивата и образована жена на 15 камили, средната по хубост се мери със 7-8 животни, а грозноватите - по 3. Поне такава е приказката за туристите. Пропускаме нощната програма с бели денс, дервиши и ядене под звездите, защото нас следващия ден ни чака друго чудо - храмовият комплекс Карнак в близост до Луксор и Долината на царете.

След пирамидите може да си мислите, че нищо не може да ви изненада, но не бързайте - не сте видели